

СЦЕНА II.

(Ті самі: Григорій котрого вводить кількоро людей і саджають на лаві, Марта' пораяся-коло нього; слабій отвирає очи).

ГРИГОРІЙ: Тяжко мені, давить, не дає спокою. День і ніч, вічно мучитися! (розглядаєся). Де я? тут в тій хаті?

МАРТА: Так, дядечку! ви занедужали перед хатою, і вас внесли тут. Успокойтеся — ви слабі ще!

ГРИГОРІЙ: Проч від мене! Не кленіть мене, не кленіть!

ІВАН: Дядечку, хтож клене вас? Ми раді вам неба прихилити, таж ви дядьком нашим! А клясти то гріх; ми не клемо, а благословимо вас на всякий час!!

ГРИГОРІЙ: (дивиться пильно на Марту і Івана). Ні, (голосом перериваним), не видержу. Найдієся, що хоче, а скрити всього в серцю годі; може полекшає. Іване, Марто! (бере їх за руки) Я страшно окаянний грішник; ви мене клясти повинні день і ніч. Слухайте! Я Марто, закомився на твої гроші. Мене підмовив писар, я перекупив комісію, щоби тебе, Івана взяли до війська. Так, а Марту хотів я видати за писаря, щоби лиш не дати грошей. Не для себе хотів я їх, а